

Arrest

nr. 92 438 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat M. ROETS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) in Mbulet Bah, Gambia. U behoort tot de Serer etnie en bent christen. U verklaart de zoon te zijn van een Senegalese vader en een Gambiaanse moeder. U bent geboren in Gambia maar bent reeds op jonge leeftijd verhuisd naar Mbour in Senegal samen met uw ouders. Uw vader overleed echter in 2000, waarop u en uw moeder in 2001 terug naar Gambia keerden. Jullie vestigden zich in Bakau waar u eveneens school liep van 2001 tot 2007. In 2008 begon u te werken in de bouwsector, en tijdens het toeristische seizoen, dat van oktober tot april loopt, was u als gids werkzaam voor de vele buitenlandse toeristen die Gambia bezochten. Op die manier ontmoette u in oktober 2008 de Finse toerist J. (...), die ornitholoog

was, en dus een natuurliefhebber. U fungeerde als gids voor hem en liet hem de mooie natuur in Gambia ontdekken. Jullie raakten bevriend en J. (...) begon u uit te nodigen in zijn hotel. Op een dag liet hij u weten dat hij op mannen viel, en hij vroeg aan u of u eveneens op mannen viel, of op vrouwen. U vertelde hem in eerste instantie dat u op beide viel maar wat later begonnen jullie een seksuele relatie. J. (...) gaf u zelfs af en toe geld om u financieel wat te ondersteunen. Gedurende drie maanden zagen jullie elkaar erg veel. In januari 2009 keerde J. (...) terug naar Finland, en sindsdien hebben jullie geen contact meer gehad. In februari ontmoette u in een bar in Bakau de Senegalees M.F., die toeristen gidste van Senegal naar Gambia. Jullie raakten bevriend en zagen elkaar telkens wanneer M. in Gambia was. Hij liet u ondermeer weten dat hij af en toe seks had met toeristen tegen betaling, en hij raadde u aan om steeds in te gaan op de wensen van de toeristen. Op een gegeven moment begonnen jullie een seksuele relatie en M. gaf u af en toe wat geld in ruil hiervoor. Op 11 februari 2012 wandelden jullie in een wijk in Bakau. M. was op weg naar de haven om de boot richting Senegal te nemen. Jullie werden echter betrapt door een groep jongeren terwijl jullie aan het vrijen waren. Er ontstond een schermutseling waarbij M. kon ontsnappen. Een agent kwam tussen en nam jullie mee naar het lokale politiekantoor, waar u onmiddellijk werd opgesloten toen agenten hoorden wat de oorzaak van het gevecht was. Op 18 februari 2012 werd u weer vrijgelaten, na een tussenkomst van uw oom, op voorwaarde dat u zich tweemaal per dag zou komen aanmelden op het politiebureau. De weken nadien kon u intrekken bij een vriend van uw oom in de buurt van Serekunda, en u ging zich iedere dag aanmelden op het politiebureau. Op 9 maart 2012 bracht uw oom u naar de haven van Banjul waar u op een schip richting Europa werd gezet. Op 28 maart kwam u aan in België waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Hij geeft vooreerst deze bepaling weer en gaat vervolgens verder in op de motieven van de bestreden beslissing, om te concluderen dat zijn relaas ten onrechte als ongeloofwaardig wordt bestempeld.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid. U verklaart tijdens het gehoor immers dat u zichzelf als homoseksueel beschouwt (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U voegt er tijdens het gehoor aan toe dat u mannen verkiest (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt op welke manier u uw homoseksuele geaardheid heeft ontdekt in uw land van herkomst, geeft u aan dat het via de Finse toerist J. (...) was dat u het ontdekte, toen u 22 jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart dat u ervoor nooit gedacht kon hebben dat u op een man zou kunnen vallen (zie gehoorverslag CGVS, p.7), en u beweert dat u ervoor relaties had met meisjes van wie u hield, maar dat u geen geld had (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart verder nooit gevoelens te hebben gehad voor mannen vóór uw tweeëntwintigste (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het is opmerkelijk dat u tijdens het gehoor nergens enige gevoelens voor mannen ter sprake brengt, en dat u uw twee beweerde homoseksuele relaties, met J. (...) en M., beschrijft als seksuele relaties, zonder gevoelens voor deze mannen ter sprake te brengen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). Wanneer u bovendien gevraagd wordt of u ooit soortgelijke gevoelens heeft gehad voor mannen, als u voor vrouwen heeft gehad, antwoordt u dat u niet meer aan vrouwen denkt sinds u J. (...) ontmoette (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Ook hier is het opmerkelijk dat u geen gevoelens vermeldt die u voor andere mannen of jongens zou hebben gehad tijdens of na de ontdekking van uw beweerde homoseksualiteit. Tenslotte kan uw uitspraak – dat u in eerste instantie van vrouwen hield, maar dat u nu in dit ‘systeem’ van homoseksualiteit bent terecht gekomen – bezwaarlijk doorleefd genoemd worden.

Bovenal is het echter opmerkelijk dat – wanneer u gevraagd wordt wat u voelde op het moment dat u met zekerheid wist dat u zich aangetrokken voelde tot mannen – u in eerste instantie een expliciet seksueel antwoord geeft (zie gehoorverslag CGVS, p.10), om vervolgens – wanneer de interviewer er op wijst dat de vraag naar uw gevoelens polst – te antwoorden dat u zich goed voelde, maar dat u het niet kon zijn in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u bevestigend gevraagd wordt of u zich goed voelde, antwoordt u positief, en wanneer vervolgens gevraagd wordt of u zich niet schuldig voelde, antwoordt u van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het is hierbij ten eerste opmerkelijk dat u geen enkele gevoelens van angst of vertwijfeling ter sprake brengt bij de door u beweerde relatief late ontdekking van uw homoseksuele geaardheid, hoewel u toch in een maatschappij leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht. Het lijkt alsof u uw homoseksuele geaardheid gewoon aanvaardde wat toch enigszins vreemd is gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. Tijdens het gehoor voor het CGVS brengt u nergens gevoelens van twijfel ter sprake wat toch erg vreemd is gezien het homofobe klimaat dat in Gambia heerst. Uw verklaringen betreffende de beleving en ontdekking van uw homoseksuele geaardheid komen dan ook niet doorleefd en overtuigend over.

Voorts kunnen er enkele vragen gesteld worden betreffende de door u beweerde (seksuele) relaties die u zou hebben gehad met de Finse toerist J. (...), en de Senegalees M.F.. Zelfs uw verklaring in acht genomen dat u slechts een relatief korte, en bovendien seksuele, relatie had met beide mannen, dient opgemerkt te worden dat uw kennis over de desbetreffende mannen wel erg beperkt is. Zo verklaart u tijdens het gehoor – wanneer u vragen worden gesteld over J. (...) en diens leven in Finland – dat u de familienaam van J. (...) niet kent, dat u niet weet waar hij afkomstig van is in Finland, dat u niet weet of hij voor de eerste maal in Gambia was in 2008, en dat u evenmin zijn familie kent (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U weet evenmin welk beroep J. (...) in Finland had, en voegt eraan toe dat hij niet veel vertelde over zijn leven in Finland (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het is bijgevolg merkwaardig te noemen dat u toch enigszins evidente informatie over de persoon – die bovendien aan de basis van de ontdekking van uw beweerde homoseksualiteit zou liggen – niet kan geven, waardoor er enige vragen gesteld kunnen worden bij de door u aangehaalde seksuele relatie die u zou hebben gehad met de Finse toerist J. (...). Dezelfde redenering kan eveneens aangehaald worden wat betreft uw beweerde relatie met M. F., die u in februari 2009 zou hebben ontmoet in Bakau, en met wie u door omstaanders betrappt zou zijn op 11 februari 2012, waardoor u uiteindelijk in de cel zou zijn beland. Wanneer u gevraagd wordt van welke Senegalese stad M. afkomstig was, of waar hij woonde in Senegal, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.8), wat toch merkwaardig is gezien uw bewering dat jullie elkaar sinds februari 2009 kenden en dat jullie een seksuele relatie hadden. Het is vreemd dat u dergelijk evidente informatie niet kan geven. Bijgevolg kunnen er op zijn minst enkele vragen gesteld worden bij de door u aangehaalde homoseksuele relaties met J. (...) en M. F..

Verder weet u niet te overtuigen wat betreft de leefwereld van homoseksuelen, noch wat de wetgeving in verband met homoseksualiteit betreft in uw land van herkomst. Zo verklaart u geen andere homoseksuele mannen te kennen in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U kent evenmin ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd hoe homoseksuele mannen elkaar dan ontmoeten in Gambia, geeft u aan dat u het niet weet en dat u enkel J. (...) en M. heeft ontmoet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u gevraagd wordt of u kunt veroordeeld worden in uw land van herkomst omwille van uw homoseksuele geaardheid, en of

er een wet bestaat die het verbiedt, antwoordt u dat u niet weet wat de wet zegt, dat u denkt dat de wet het verbiedt, en dat zelfs de president zegt dat het niet toegelaten is (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of u tijdens uw beweerde opsluiting niet werd meegedeeld welke straf u riskeerde omwille van het door u gestelde gedrag, verklaart u van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Dit laatste is een merkwaardig antwoord te noemen aangezien uit informatie, waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er een wetsartikel in het Gambiaanse strafwetboek terug te vinden is dat homoseksuele gedragingen bestraft met een maximum gevangenisstraf van 14 jaar (zie landeninformatie, administratief dossier). Voor het feit dat u niet op de hoogte bent van het exacte wetsartikel dat zulk gedrag bestraft, kan nog enig begrip worden opgebracht, maar dat u niet weet welke straf u riskeert in uw land van herkomst omwille van uw homoseksuele geaardheid is toch merkwaardig aangezien uw beweerde homoseksuele geaardheid net de reden is waarom u Gambia ontvlucht zou zijn en aangezien het de reden was van uw arrestatie en korte opsluiting. Van iemand die beweert zijn land te hebben verlaten omwille van zijn seksuele geaardheid, mag toch verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de mogelijke straffen die hij riskeert in zijn land van herkomst. Frappant is echter vooral het feit dat u niet blijkt te weten of homoseksualiteit al dan niet toegelaten is in België, het land waar u asiel, en bijgevolg internationale bescherming heeft aangevraagd. Wanneer u deze vraag gesteld wordt, antwoordt u immers dat u niet weet of homoseksualiteit is toegelaten in België. Dit antwoord kan als erg opmerkelijk bestempeld worden aangezien uw beweerde homoseksuele geaardheid net de reden van uw vlucht uit Gambia zou zijn, en uw hieropvolgende asielaanvraag in België. Redelijkerwijze mag dan toch verwacht worden dat u zich op zijn minst geïnformeerd zou hebben over de situatie van homoseksuelen in België, en over het feit of het al dan niet is toegelaten door de Belgische wetgever. Het feit dat u dit klaarblijkelijk heeft nagelaten, doet verder ernstige vragen rijzen bij uw beweerde homoseksuele geaardheid. Derhalve weet u niet te overtuigen betreffende uw kennis van het homoseksuele milieu in uw land van herkomst, noch betreffende de mogelijke gevolgen van dergelijk gesteld gedrag.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te stellen dat u er niet in slaagt de oorzaak van uw problemen in uw land van herkomst, uw homoseksuele geaardheid, aannemelijk te maken. Daarenboven kunnen er nog enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw asielrelaas. Zo haalt u tijdens het gehoor voor het CGVS aan dat u op 11 februari 2012 betrappt werd samen met M. in een wijk in Bakau door een groep personen terwijl jullie aan het vrijen waren (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Ten eerste kunnen ernstige vragen gesteld worden bij het door u aangehaalde risicovol gedrag, bovendien in het openbaar, in een wijk van uw woonplaats, zeker in het licht van uw verklaring dat u en J. (...) steeds zeer voorzichtig waren zodat niemand jullie seksuele relatie zou ontdekken (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Dergelijk door u aangehaald risicovol gedrag komt bijgevolg niet erg geloofwaardig over. Bovendien zijn uw verklaringen over het door u beweerde incident op 11 februari 2012 erg vaag te noemen. Zo heeft u geen idee wie de personen zijn die u zouden hebben aangevallen op de bewuste dag – ondanks uw verklaring dat u de personen wel kende, maar niet bij naam (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart evenmin te weten hoeveel personen u aanvielen (zie gehoorverslag CGVS, p.6), en u heeft ook geen idee wat er met M. gebeurd is na de beweerde aanval op jullie beiden, waarbij hij zou zijn kunnen ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Verder heeft u geen idee waarom u werd vrijgelaten op 18 februari 2012 – u verklaart enkel te vermoeden dat uw oom er voor iets tussen zit, maar geeft aan niet te weten op welke manier – en u weet evenmin wie de agent was die u zou hebben vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of er een proces op til stond tegen uw persoon – aangezien u zich nadien elke dag moest gaan aanmelden op het politiebureau volgens uw verklaringen – geeft u aan dat u het niet weet en dat u geen idee heeft wat ze vervolgens van plan waren (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw verklaringen betreffende het beweerde incident op 11 februari 2012 en de hierop volgende gebeurtenissen zijn dan ook erg vaag te noemen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw identiteit of nationaliteit.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.1.4. Verzoeker wijst er vooreerst op dat niet het hebben van gevoelens voor een andere man strafbaar wordt gesteld in Gambia, maar wel de homoseksuele handelingen op zich. Het is dus niet vereist dat hij zijn romantische gevoelens voor andere mannen aannemelijk maakt of uitvoerig bespreekt, enkel dat hij seksuele handelingen met mannen stelt. De gevoelens voor mannen zijn immers niet vereist om voor zijn leven te moeten vrezen in Gambia.

Verzoeker heeft een asielaanvraag ingediend omdat hij vervolging vreest omwille van zijn vermeende homoseksuele geaardheid. In die optiek is het in alle redelijkheid te verantwoorden dat, bij iemand die uitdrukkelijk verklaart zichzelf als homoseksueel te beschouwen en mannen te verkiezen, wordt gepeild naar de oprechtheid van die geaardheid waarbij uiteraard ook de gevoelens en ervaringen die daarmee gepaard gaan relevant zijn. Het gegeven dat verzoeker zijn geaardheid en de emotionele kant daarvan volledig tracht los te koppelen van de seksuele handelingen die hij heeft gesteld met andere mannen, is niet van aard om de motieven die hij desbetreffend bekritiseert te ontwrichten, meer nog, het doet verder afbreuk van de geloofwaardigheid omtrent zijn geaardheid.

2.1.5. Verzoeker stelt dat het ronduit bizar te noemen is dat er wordt getwijfeld aan zijn voorkeur voor seks met mannen omdat hij dit pas zou hebben vastgesteld toen hij 22 jaar was. Zoals de verwerende partij zelf stelt in de bestreden beslissing, heerst op homoseksualiteit een sociaal en religieus stigma en is dit ook strafbaar gesteld, wat maakt dat het idee op zich wat langer heeft moeten rijpen.

Verzoeker heeft nooit verklaard dat de ontdekking van zijn geaardheid *“heeft moeten rijpen”*, integendeel verklaarde hij dat hij homoseksuele gevoelens kreeg door zijn ontmoeting met J. (...), op de leeftijd van 22 jaar, dat hij daarvoor steeds relaties had met vrouwen en van vrouwen hield, doch hij sedert de ontmoeting met J. (...), de vrouwen vergeten is en *“in dit systeem”* terecht kwam (gehoorverslag CGVS, adm.doss. stuk 3, p.9). De summiere verklaringen die verzoeker aflegde over de ontdekking van zijn geaardheid en het feit dat in alle redelijkheid kan worden verwacht dat deze wat meer genuanceerd en doorleefd zouden zijn, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn geaardheid. Deze vaststelling geldt des te meer nu verzoeker zelf wijst op het sociaal en religieuze stigma, en de strafbaarstelling van homoseksualiteit, terwijl van enige vertwijfeling in zijn verklaringen geen sprake is – verzoeker stelde zich goed te voelen en geen schuldgevoelens te hebben. Dit is niet aannemelijk in de homofobe maatschappij die Gambia onmiskenbaar is, temeer nu de eerder late ontdekking door verzoeker van zijn vermeende geaardheid hem ten zeerste bewust moet hebben gemaakt van de mogelijke problemen die dat met zich bracht.

2.1.6. Wat betreft zijn beweerde relaties met de Fin J. (...) en de Senegalees M.F., en de bevindingen van de verwerende partij omtrent de onwetendheden die verzoeker etaleerde over deze twee mannen, doet verzoeker gelden dat zijn relatie met J. (...) kortstondig was en dat de verwerende partij van oordeel is dat een seksuele relatie ook al impliceert dat hij al bijna de identiteitspapieren van deze J. (...) zou moeten kunnen voorleggen en zijn volledige familie zou moeten kennen. Verzoeker heeft, zo stelt hij, een seksuele relatie gehad met deze man, niet meer en niet minder, en dat volstaat in het kader van zijn asielrelaas. Eenzelfde argumentatie wordt ontwikkeld over de relatie met M.F., die, zo stelt verzoeker, weliswaar langduriger was maar als een seksuele knipperlichtrelatie kon worden beschouwd. Een dergelijke relatie betekent nog niet dat de partijen elkaar gaan introduceren aan elkaars familie.

Dat verzoeker zijn relaties thans herleidt tot louter seksuele relaties, waarbij dan blijkbaar ook geen enkele informatie werd uitgewisseld, zoals dat kan worden verwacht in elke relatie, is niet aannemelijk. De ontmoeting met J. (...) zou verzoeker ertoe geleid zou hebben vanaf dan alleen nog maar geïnteresseerd te zijn in mannen, terwijl hij voordien van vrouwen hield. Het is dan ook niet aan te nemen dat de impact van deze ontmoeting wordt herleid tot een louter seksuele relatie zonder meer. Zelfs indien dat het geval zou zijn, zou in alle redelijkheid kunnen worden verwacht dat verzoeker over J. (...) meer zou kunnen vertellen dan hij nu doet. Bovendien strekken de vaagheden en onwetendheden van verzoeker zich verder uit, met name zijn zij ook vast te stellen in zijn verklaringen over M.F., met betrekking tot wie verzoeker stelde gedurende ongeveer twee jaar een relatie te hebben gehad en over wie hij niet kon vertellen uit welke stad hij afkomstig was of waar hij woonde in Senegal. Zelfs indien het zou gaan over een seksuele knipperlichtrelatie, is dit niet geloofwaardig te noemen. Verzoeker stelt nogal karikaturaal dat niet kan worden verwacht dat de identiteitspapieren van zijn partners moeten worden voorgelegd, dat de hele familie moet gekend zijn en dat niet kan worden verwacht dat de partijen elkaar gaan introduceren aan hun familie, maar dit is luidens de beslissing niet hetgene wat van hem werd verwacht. Integendeel, werd gewoon aan verzoeker gevraagd om wat basisinformatie te verstrekken over de partners die hij had, en hij is daarbij in gebreke gebleven. De Raad is daarom ook van oordeel dat verzoeker deze relaties niet aannemelijk maakt.

2.1.7. Voorts mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker, zich luidens zijn verklaringen ten zeerste bewust van het feit dat hij voorzichtig moest zijn, het risico zou hebben genomen om in het openbaar te vrijen met zijn partner in een wijk van zijn woonplaats en dat zijn verklaringen over het incident dat daaruit ontstond dermate vaag zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht: verzoeker stelde namelijk niet te weten hoeveel personen hem aanvielen, geen idee te hebben wie ze waren terwijl hij aangaf ze toch wel te kennen maar niet bij naam, niet te weten wat er daarna met M. zou zijn gebeurd, niet te weten waarom hij uiteindelijk werd vrijgelaten en door wie, en evenmin of er een proces op til was gezien het feit dat hij zich elke dag moest gaan aanmelden bij het politiebureau. Deze vaststellingen, zoals ook weergegeven in de bestreden beslissing, zijn pertinent omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, en vinden steun in het gehoorverslag. Ze worden door verzoeker niet betwist en door de Raad onverminderd bijgetreden, zodat ze noodzakelijkerwijze verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.1.8. De verwerende partij stelt verder dat verzoeker niet weet te overtuigen betreffende zijn kennis van het homoseksuele milieu in zijn land van herkomst, noch betreffende de mogelijke gevolgen van dergelijk gesteld gedrag, en al evenmin iets blijkt te weten over de situatie van homoseksuelen in België en de toelaatbaarheid van homoseksualiteit en dat dit verdere vragen doet rijzen bij zijn beweerde geaardheid. Verzoeker stelt daartegenover dat de verwerende partij blijkbaar verwacht dat hij zou zijn aangesloten bij één of andere groepering voor homoseksuelen en dat zij te ver gaat waar zij van hem verwacht dat hij al bijna de straf moet kunnen opnoemen die op homoseksualiteit is gesteld. Verzoeker was zich bewust van het verboden karakter van een dergelijke relatie, omdat ook de president zelf ernaar heeft verwezen. Bovendien, zo stelt hij, is het niet omdat hij zich niet heeft geïnformeerd omtrent de tolerantie in België dat zijn relaas daarom ongeloofwaardig wordt. Is het niet logisch dat hij niet te koop heeft gelopen met iets waarvan hij zich bewust was dat het verboden was, vraagt verzoeker zich af. Hij wijst er verder op dat hij laaggeschoold is zodat hij niet de nodige kennis en/of capaciteiten heeft om zich voldoende te informeren of te begrijpen wat de wetgeving in Gambia en/of België bepaalt.

Verzoeker kan niet worden gevolgd: van iemand die beweert zijn land te zijn ontvlucht omwille van zijn vermeende geaardheid mag wel degelijk worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van de straffen die hij riskeert in zijn land van herkomst, nu het hem zou toelaten het risico dat hij liep zo precies mogelijk in te schatten, temeer nu verzoeker wel degelijk al werd opgepakt en in detentie genomen. Zijn laaggeschooldheid doet daaraan geen afbreuk. Verder moet worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich niet zou laten informeren over de situatie van homoseksuelen in het land waar hij asiel aanvraagt, en waar hij dus probeert te ontsnappen aan het stigma en de mogelijke bestraffing die het gevolg zijn van zijn geaardheid. De vaststelling dat verzoeker hierover geen informatie kan verstrekken, maakt zijn geaardheid ongeloofwaardig. Het feit dat verzoeker verder ook niks kan vertellen over homoseksuelen in Gambia, maakt deze ongeloofwaardigheid alleen maar sterker. Verzoeker stelt dan wel dat de verwerende partij blijkbaar verwacht dat hij zich zou hebben aangesloten bij een organisatie voor homoseksuelen, maar dit blijkt helemaal niet uit de bestreden beslissing. Op de vragen die hem voorts in deze context werd gesteld kan in alle redelijkheid een antwoord worden verwacht.

2.1.9. Al deze vaststellingen samengelezen, en het feit dat verzoeker er niet in is geslaagd ze te weerleggen, nopen de Raad ertoe het relaas en de vermeende homoseksuele geaardheid van verzoeker ongeloofwaardig te bevinden zodat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk is gemaakt. De verklaringen van verzoeker omtrent zijn geaardheid en zijn wedervaren in het land van herkomst, die hem ertoe hebben geleid dat land te ontvluchten zijn vaag, niet doorleefd en verre van plausibel te noemen in de context van de homofobe maatschappij waarin hij leefde. Verzoekers argument dat hij niet werd betrap op een leugen doet daaraan geen afbreuk. Zijn stelling dat het ontbreken van stukken niet volstaat om een asielaanvraag af te wijzen, wanneer een geloofwaardig asielrelaas wordt voorgelegd, is niet dienstig, nu het relaas niet geloofwaardig wordt bevonden.

2.1.10. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft de wettelijke bepaling weer, verwijst naar de uiteenzetting van zijn eerste middel en stelt dat alleen al omwille van zijn seksuele geaardheid hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar de elementen van haar asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS